

Ա Ղ Օ Թ Ք

Նախատակ բանաստեղծ

Ա. Սեմայի յիշատակին

Կուտակուած եմ նորէն սեւ ամպերն,
 Խաւարը իր թեւերը՝ փըռած.
 Ես դարձեալ փոթորկէն տարուբեր,
 Յուսաբեկ ու աննար, շըւարած:

Ու քեզի կը դիմեմ ես հիմա,
 Դուն միակ ու վերջին ապաւէն.
 Մի թողուր որ Սարսափն անխնայ,
 Հուսկ վերջին այս յոյսս ալ զըրաւէ:

Դուն վրսեմ, անիմաց եւ աննառ,
 Հոգիիս մէջ վառէ քու նըրագն.
 Սըրբէ քիչ մ'աւերակ այս տանարն...
 Ընդունէ այս որպէս պատարագ:

Ընդունէ այս որպէս պատարագ,
 Մասնիկէն ընծայուած Ամբողջին.
 Մի մարեր, մեղմէ բայց այս կըրակն,
 Փարատէ Մըթութիւնն ազգազջին,

Կարենամ որ տեսնել ես Հեռուն,
 Արիւնէն, Աւերէն ալ անդին...
 Նայուածքս չըմնայ սեւեռուն,
 Ահաւոր, անյատակ Անդունդին:

Մի լըքեր Մըրրիկին կատաղի,
 Միգամած երկինքի մ' տակ անլոյս,
 Փոթորիկը թող որ խաղաղի...
 Եղիր դուն՝ լուսաւոր իմ փարոս:

Ու հասնիմ երբ կայանը վերջին,
 Գըտնեմ հոն՝ ինչ կորսուած էր ճամբուն,
 Իմ բոլոր ձեւերըս ամբողջիդ
 Մէջ, դառնան Սէրերս ալ իրենց բոյն:

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ